Es olle emma ommaſt hukka ſanu latſeſt middake kuuldnu, ſis todi tälle ſe ſönna: „Sinno poig om wangi „tornin, ja lähhep tühjale male!“ — — Kui mögaga lödi emma ſöameſt lábbi. Temma ſilma látſi pimmedas, temma werri jái ſaiſma ſoonte ſiſſen. Ütte ſuurt wanna ramatu haard temma kappiſt, — jät kik Jummala perralt — ja ruttas wälja ſelle wangi torni pole, kon temma ainus lats piddi ollema. — Wangi torni hoitja naine olli temmale tutwa. Se laſk tedda ſiſſe. Oh, ſedda ſöame wallu! Sáál iſt Jaan — rauda pantu, pimmedan tornin! — Sis närweti emma ſüdda árra, temma pand kats kät ſilmi ette, ja jái kummali kui árratappetu ſe kiwwi pörmato pále mahha. Ent ſe mötte Jſſanda pále and jálle ello temma ſiſſe. Silmi látte nakſt jálle jooſkma, ſüdda puhkama. „Jaan“ — üttel temma — „minno ainus, minno „armas poig, kuis oller ſinna mulle ſedda tennu! Jſſand „olgo ſe tunniſtaja ſinno nink minno wahhel, kuis minna „ſinno olle oppetanu ja kaswatanu ſuren waiwan ja wae„ſusſen, pallawan palwen ja puhkamiſſen. Jaan, kas minna „ſedda ſinnuſt piddi nággema! — Ei olle nüüd kül ennamb „ſulle middake üttelda ei anda, kui ſe ramat, mes ſinno „önſaſt eſſaſt mulle om jánu. Se kallis Jummala-ſönna „om minno parremb ſöbber, minno ainus kinnitus ja rö„mustus ſeniajani ſen waeſen waiwa ellun olnu. Jaan — „ſe ramat woip ſinno weel neiſt kapluſt pásta et minna „ſinno — kui ka ſiin ilman mitte — ſiski sáál üllewan „ſa löidma ſure Jſſa armo hólman, ke omma ainoſündinu „poiga om ſaatnu et kik, kea temma ſisſe uskwa, mitte „hukka es láás, ent iggaweſt allo ſaaſſe!“ —

Temma minneſto árra — ramat jái Jani kórwale mahha; — üts wanna ſeerſant, kes ſisſe olli tulnu Jani árrawima, kand ſedda waeſt lesja wälja, nink ſuur ſilmawee piſſar jooſk ka ſelle wanna ſöamihhe ſilmiſt temma halli habbenide pále, ſedda nátten ja kuulden.

Jaan eſſi olli waik ja murrelik. Kówwa pattu ſüdda olli kui árrahawatus ſanu. Ni weti tedda töiſtega laiwa pále minkaga nemma piddi árrawidus ſama. Ent ſai es

Tartof ja WÃ¤rro-ma rahwa Kalender 1838, lk. 22